

Заклученитѣ въ тъмната стая изглеждаха като черно петно въ сребърната нощъ. Когато почнаха да си отиватъ, единъ по единъ, тѣ минаваха презъ двора прегърбени и криеха лицата си, сякашъ се страхуваха отъ тихия праздникъ на нощта.

Иловъ излѣзе съ последния до вратата и спрѣ тамъ. Голѣмото черно куче пристѣпи до него и зализа ржцетѣ му. Едноокиятъ погледна подиръ сѣнката на последния си приятелъ и се облегна на вратата. До слуха му долетѣ приспивниятъ звѣнъ на рѣката, луненъ лжчъ погали лицето му. И това лице изопнато до преди мигъ енергично и възбудено отъ устрема на мисли, изведнажъ умекна, стана хубаво и тжжно. Той усѣти спокойното величие на природата, неочаквано въ полето насреща израстна влюбената двойка. Въ сжщия мигъ до него се приближи жена му.

— Тео! — пошепна тя и, като го обгърна съ ржце сложи глава на рамото му.

Той не трепна, сякашъ я очакваше. Тѣ останаха мълчаливи, вгледани въ свѣтлото поле, дето изчезваха въ сребърни вуали двамата влюбени. Той помръдна глава, погали лице въ коситѣ на жена си и, отговарящъ, може би, на нейнитѣ безмълвни въпроси или на собственитѣ си мисли, пошепна съ гласъ, въ който трѣпнѣше очарование и мжка:

— Колко малко ни трѣбва, за да бждемъ щастливи!

Въ окото му блесна сълза, той го притвори, за да скрие вълнението си, но гласътъ му затрепери: